

PRATS I CAMPS

Carlos Bosch:
 “L’antimadridisme dels valencianistes no és pro-barcelonisme”

La irrupció a la graella televisiva del format de debat rosa que ja s’havia estès al camp de la política ha estat el darrer i més important focus d’irradiació madridista, una altra via per a enfurismar els aficionats de la resta d’equips. Espais com *Futboleros*, a Marca TV, o *Punto pelota*, a Intereconomía TV, han enervat encara més els ànims dels espectadors.

Vicente Ordaz és cap d’esports de la COPE a València i una de les comptades persones que és convidada a aquesta mena de programes d’abast estatal. Troba que “tanta informació del Reial Madrid satura la gent i resulta contraproductent per a ells mateixos, però qui es fa publicitat en aquests programes ja vol que el Madrid siga l’eix central del debat”. Un estudi assenyalava que el 32% dels aficionats espanyols simpatitzen amb el Reial Madrid, un 25% amb el Barça i, a molta distància, un 5%, l’Atlètic de Madrid, l’Athletic de Bilbao i el València.

Els missatges de mòbil signifiquen una font d’ingressos molt important, i en aquest sentit resulta poc rendible de debatre sobre qüestions que afecten equips amb molt menys ressò. En tot cas, Ordaz

Paco Gisbert:
 “La gent no volia que Villa se n’anara a un club expert a cremar estrelles”

nega que hi haja cap instrucció als sis convidats de *Futboleros*, l’espai a què assisteix a voltes i en què hi ha un mínim de quatre contertulians de Madrid.

La sobredosi de madridisme és beneficiosa per al Barça? Ordaz no en té cap dubte: “Sí, perquè es crea un clima d’opinió molt contrari al Reial Madrid entre els qui no hi són proclius, i això va acompanyat de la simpatia que desperta el Barça actual, amb jugadors com Xavi, Iniesta, Puyol, Piqué, Pedro, Villa o Messi, que són percebuts com a molt més terrenals i fantàstics.”

El tàndem portuguès integrat per Cristiano Ronaldo i José Mourinho és l’element que mancava per a arredonar el cercle virtuós que pot convertir el Barça en l’equip de moda per molt temps. La irritació que generen tant l’un com l’altre asseguren alguns anys d’estrès que, vés per on, pot tenir un efecte tonificant per al Barcelona. A València, on el Barça encara és percebut com el segon gran rival a vèncer, tot plegat ja ha afavorit un acostament molt destacable.

Víctor Maceda

Quin record guardeu de l’última final Barça-Madrid, la del 1990? Fou un dels vostres darrers partits amb la samarreta blau-grana, i al Mestalla, que coneixíeu tan bé.

—La temporada no havia estat gens bona i Cruyff era a la corda fluixa. A la lliga quedàrem tercers, i a les semifinals de Copa, ací, a Mestalla, el València ens ho va fer molt i molt difícil. Sort que Koeman va fer un gran gol i ens vam classificar... La final, sabíem que la guanyaríem: era el gran Madrid de *la lleva del Buitre*, el de les cinc lligues consecutives, i els moments previs van ser molt estranys, però estàvem ben confiats.

—**Què va passar, doncs?**

—Vinguérem un dia abans i ens concentràrem a Puçol, a l’hotel Monte Picayo. Fèrem els estiraments allà mateix, en una pista d’atletisme, i no vam arribar a l’estadi fins una hora abans del partit. Hi havia molt de trànsit, l’entrada de València era atapeïda de cotxes provinents de Barcelona i amb prou feines si vam tenir temps de saludar els aficionats que hi havia a les grades. Feia una vesprada meravellosa i el camp estava preciós. I com us deia, teníem clar que guanyaríem, ho necessitàvem. Ja passa això: les finals, sovint no les guanya qui més bé hi ha arribat, sinó qui té més urgències. El 1988, l’any del motí de l’Hesperia, ja havíem vençut la Reial Societat a la final de Copa en una situació límit.

—**Una derrota a la final del 1990 hauria posat fi a l’era Cruyff?**

—No ho sé, però hauria estat una equivocació. És clar que aquell dia fou molt important, però encara ho fou més la tornada de la semifinal contra el València. Jo intuïa que aquell dia sí que perillava el cap de l’entrenador. El de la final, potser per la seguretat en la victòria que tots teníem, no n’era tan conscient.

—**Havíeu jugat al València del 1981 al 1986. Mestalla era més hostil amb el Barça que amb el Madrid?**

—Sí. En aquell moment, sí. Hi havia uns condicionants que ara no hi ha... Avui Mestalla rep pitjor el Reial Madrid que no el Barça, però això són modes.

—**Quan us en va anar, l’estiu del 1986, no hi va haver cap revolta. Fou una mica com ara, amb David Villa.**

—El València travessava una situació econòmica molt complicada, no podia pagar els seus treballadors i va trobar-se

Robert posa per a EL TEMPS al camp de Mestalla, amb una imatge de la celebració de la Copa del 1990 al mateix escenari: ell és qui aixeca el trofeu.

“El Barça penetra en el cor de la gent”

Nascut a València el 1962 però sobretot lligat a Betxí (Plana Baixa), Robert Fernández va jugar deu temporades al club de Mestalla. Entremig, en va passar quatre al Barça. Ja ha exercit com a entrenador i ara elabora informes per a l'Atlètic de Madrid.

obligat a traspasar-me. Si aquell any el València no haguera baixat a segona divisió, no m'haurien traspasat. I si una mica abans, el 1982, no me n'havia anat al Madrid, va ser perquè Tendillo marcà aquell famós gol que ens va permetre de salvar la categoria. O Tendillo o jo ens

n'hauríem anat al Madrid: érem joves i internacionals.

—Els anys que va estar al Barça, Mestalla no us va rebre malament.

—No. I en tornar-hi, a la temporada 1990-1991, tan sols vaig percebre una certa incomoditat per allò de les segones

parts, que mai no són bones. La gent intel·ligent, però, sabia que si quatre anys abans me n'havia anat, havia estat per la situació tan complexa que vivia el club.

—Després del retorn al València, que va durar cinc temporades, l'estiu del 1995 va fer cap a Vila-real. A la Plana, el Barça era més ben tractat?

—En absolut. En realitat, a la província de Castelló aquest tema mai no ha estat polèmic. Era una qüestió de València, molt respectable, que no m'incumbeix. A Castelló, això no passava.

—Ara, més del 70% dels aficionats del València volen que guanye el Barça, i menys del 5%, el Madrid.

—Ja fa anys que el Barça fa molt bé les coses: guanya títols, la marca és agrada, el Barça ven... El Barça penetra en el cor de la gent a qui agrada el futbol. A

més, la gent acostuma a decantar-se per qui guanya.

—Éreu al València, quan Francisco Roig arriba a la presidència. I coincideix amb Pedja Mijatovic, també.

—Teníem molt bon equip i Guus Hiddink com a entrenador. Jugàvem a futbol com ningú més, sabíem que els partits de casa els teníem guanyats, però com a equip no érem tan forts.

—Per què va ferir tant que Mijatovic se n'anara al Reial Madrid i no que David Villa se n'haja anat al Barça?

—El Madrid va venir i va pagar la clàusula de rescissió. En el cas de Villa, ha estat un traspàs, el València ha acceptat de negociar-hi. No té res a veure. Molta gent no va pair la marxa de Pedja, però crec que les coses cal acceptar-les. Els grans jugadors sempre escullen on volen jugar, i si ja no volia fer-ho a València, calia acceptar-ho. Ell va donar molt bon rendiment al València, havia costat pocs diners i en van pagar molts per endur-se'l. Va poder-hi haver una solució: millorar el contracte del futbolista, blindar-lo, però el València no va fer-ho. Si el jugador haguera estat realment content al club, no se n'hauria anat.

—Tornem al present. El Barça actual és el millor equip que heu vist?

—Sí. I ho ha demostrat. Ja fa anys que juga a un nivell molt alt, guanyen i no deixen de guanyar. I corren molt! Ara que hi ha tants mitjans per a seguir el rendiment dels futbolistes, podem saber quants quilòmetres ha recorregut cadascú d'ells. Fan córrer la pilota a una velocitat vertiginosa. Són molt bons i no es queden aturats, sinó que es mouen tothora.

—Amb qui us sentiu més identificat, de la plantilla barcelonista?

—Amb Keita, potser. Ocupa molt de terreny, és fort, contundent i molt bon jugador, però té el problema de jugar al Barça, on la qualitat és extraordinària.

—Qui marque el primer gol, guanyarà la final del 20 d'abril?

—L'estadística diu que sí, és com un combat de boxa: qui primer colpeja, fa molt de mal al rival, que defensivament abaixa la guàrdia i pot rebre més gols.

—El Barça és favorit, o és un partit de cara o creu?

—El Barça és el favorit, però, per a mi, no ho és. El Madrid és un equip molt perillós, arriba molt ferit pel 5 a 0 del Camp Nou, amb la lliga gairebé perduda... S'hi

ha d'aferrar, a la Copa i a la Champions. El Madrid plantarà molta cara, i si el Barça no entra molt sencer al partit, patirà de valent.

—La base del Barça contemporani és la Masia. Com a espectador privilegiat dels primers anys del cruyffisme, n'esperàveu uns resultats tan òptims?

—Cruyff sempre serà un geni. Ho fou com a jugador —jo vaig tenir l'oportunitat de jugar en contra seu, en un Llevant-Castelló— i com a entrenador. Ha canviat el futbol espanyol de cap a peus. Veu el futbol d'una manera diferent, gràcies al seu origen holandès: com és possible que un país tan petit traga jugadors tan bons? Fa anys que Holanda crea defenses amb criteri per treure la pilota jugada! És una filosofia única.

—Cesc hi cap, en aquest equip?

—Com a gran jugador que és, és clar que hi cap. Fitxar-lo és un plus, sens dubte. El repte és que ell siga capaç de pair que no tindrà els minuts que voldria, com li passa a Mascherano. Poden crear un problema si el fitxen i no juga, els mitjans collaran molt? Entenc que si volen que vinga, és que hi han parlat. Ho ha de saber, tot això. És culer, ha estat a les categories inferiors del club... Si se'n va de l'Arsenal, serà per a jugar al Barça. I si va al Barça, triomfarà segur. No jugarà tant com a l'Arsenal, però la competència és molt bona i el Barça ha de lluitar per tots els títols. Ara bé, acceptarà d'anar al Barça i de seure a la banqueta sempre que el seu entrenador ho decidisca? Aquest és el problema.

—Acabem amb una altra pregunta de futur. Giuseppe Rossi, el davant del Vila-real, també té perfil Barça?

—També. És un jugador magnífic, extraordinari, que jugaria a qualsevol equip del món. És capaç de rebre, de controlar de primera, d'encarar i d'esquivar el defensa contrari, tot d'una. És realment bo. Als equips grans, aquests jugadors són molt i molt valorats.

—Millor o pitjor que Neymar, la no-va perla brasilera del Santos?

—Són molt bons, tots dos. Neymar serà dels tres o quatre millors futbolistes del món. Rossi és una aposta segura, ja fa anys que juga a la lliga espanyola, i Neymar encara no té vint anys: dubte que vinga tan prompte a Europa, a més.

Victor Maceda

EFE

A la temporada 1989-1990 éreu l'exponent més clar, amb Guillermo Amor, d'una Masia incipient. Amb tot, no vau disputar la final de Copa...

—No. Tot i que havia participat a moltes de les eliminatòries prèvies, Cruyff va preferir que no jugara aquella final. Havien sorgit alguns problemes amb la renovació del meu contracte, no ens n'acabàvem de sortir, i va decidir de no comptar amb mi.

—Josep Lluís Núñez hauria tallat de manera precipitada l'etapa de Cruyff si aquell dia, a València, el Barça no haguera alçat el trofeu?

—Desconec què hauria pogut passar en el cas d'haver perdut la final, però una cosa ha quedat molt clara: la continuïtat d'aquell model, la insistència en aquell model, ha donat uns fruits excel·lents al Barcelona. La cosa rutllia, i és això que a la fi importa.

—El 1993, també a Mestalla, vau guanyar la vostra segona Copa del Rei, en aquest cas amb el Reial Madrid. I aleshores sí que vau jugar.

—En tinc molt bon record. Tots els títols que guanyes, i encara més en un club de la responsabilitat del Reial Madrid, són molt celebrats. Va ser la rematada de la temporada i a tothom li agrada disputar la final de Copa, l'ambient que